Gunnar Pálsson:

Séra Þorvardur Audunnar ſon.

Kh. 1777.

Ad feinginni Avisan

um Lat

Æruverdugs og Miøg-vel-lærds

Kennemanns,

Sail. Sera

Þorvards Audunn-ar sonar,

Avarpar Hans eptirlifandi Eckiu,

Systur sina elskuliga

Valgerdi Paals Doottur,

Hennar Dygdarikis

underskrifadr elskandi

Brodir.

Prentad i Kaupmannahøfn af Bokþryckiara
August Friderik Stein
1777.

Under þvi lage:

Jesus Christus ad Jordan kom.

Sæl og blessud min Systir god! Se Gud þin unun besta, þitt æruriki og ástarmod, æ er mer skyldt hugfesta. Enn hversu byria her nu skal, hversu fram talid leida, orda sem þanka ad vigta val, og verduglega tilreida, ej finn eg getu greida.

Eitt ord i tima talad er, tiair Salomon viisi, sem gull i silfur greipt mann ser, med glæsiligum priisi, Frelsarans lærda tungan traust, taladi þann veg fordum, ormædd gioraude hiørtun hraust, med himneskum nadar = ordum, svo skeikudu ej ur skordum.

* 2 Enn

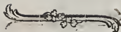
Enn leggur hann sitt maal i munn, þeim miskun hanns aukalla, uppspretta naadar ei hefur grunn, um oll lønd vidt ad falla: allt sem hefur med edli skapt, og auллu gierir styra, enn gefur sinum ordum krapt, almættis gæskan dyra, synande sig oss hyra.

Eg minnunzt a umlidna tiid, sem yrkia David naade, morg hefur gefist blessud og bliid, af besta Drottins raade. Kristnir menn bruka kristid maal, sem Krists þeim Ande inn gefur, þad lifgar bæde liif og saal, liissins krapt i ser hefur, og unadsemd ondum vefur.

Munnur og penni meiga um þad, hiaa morgum vitne bera, gott ord ef hittir godan stad, god verdur þar uppskera. Enn eg maa vikia efnis til, sem aasett mer uur hafdi, þinn bestann rækia aastar il, aull skylda mig til krafdi, treglega þvi ei tafdi.

A Uppstigningar Drottins dag, min Dygdasyster kæra, seck eg þitt bref, og hrygdarhag, her af snart seck þinn læra, ad einstædingur ordin sert, aanist Gud hagi þina, allt er þad honum opinbert, sem angra vill og pina, hann ser yfir alla sina.

Hvad mer ad ordum eitt sinn vard, aa Uppstigningardegi, þinn sæla mann Sera Þorvard, saunlega dulda eg eigi; Hann mig ej duldi helldur þess, hvilika saalar kæti, honum færdu min hislud vess,

þess, og hiartans eptirlæti, huggun og himnesk næte.

Hans gudrækelegt hiartalag, her sem i audru finna, feck eg viist og þann epter dag, Hann elska enn fyrr ej minna: upp fra þvi saunzt ecki vid, annars þad tima biidur, þess mun ej lata lauga bid, Lausnarinn gæsku=bliidur, Hann veit hvad hvor=ium liidur.

Fyrir sig einann ecki Hann, upp red til himna fara, sinum tilbua viist þar vann, hia veglegum Eing=laskara. Hann þangad vegin hesur greidt, himinin opna nade, þangad fær sina sidan leidt, nær sofna ad Drottins radi, sem margt her meinid þiadi.

Þann Jacobs stiga setti ser, fyrir sion þinn Egtamadur, fyrir hann þangad farinn er, fra þess=um heimi gladur: ad syrgia þvi med syrgendum, sannlega skylldt eg jata, enn fagna þo med fagn=endum, framar i allan mata, og glediazt meir enn grata.

Gods manns, naunga, vinar viist, verdt er, menn allir sakni; sa þad ej finnur seint mer liitst, af sinnuleysi uppvakni. Natturuhneiging nadin þo, nogleg skal yfirvinna; Herrann gefi þeim hugar ro, sem her til angurs finna, og æstvina sakna sinna.

Ef audrum gods eg ann sem mer, ann eg þa konum hins besta, litils verdt sis og liettvægt er,

 lam

laun heimis allt hiá þvi mesta. Ef hann framm-gengiu aliit eg, affranm þa hugsa eg lika, þann sáma feta fysist veg, fyrir Guds adstod rika, og endalykt ædlast slika.

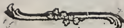
Voudur madur þott verdi nær, viist stendur ej fyrir svefni, enn gods manns sakna er somi klær, og sialfsst huggunar efni. Sera Þorvardur svo var þinn, sæll nu j Gudi madur, hedan farinn i himininn, af heimi þessum gladur, þar sest hanns same-stadur.

Gæsadur, lærdur, gætinn best, gagnstedugur i rædi, sæmd var ad eiga soddan Prest, sia kunni hver þess gædi, þo varla þyldi verølld hann, var þad til gods ad marka; henni fylgir þad heillabann, hun verdur sinn veg arka, mot godu spyrna og sparka.

Straffe Gud, Satan, straffi Hann þig, enn styrkie sina alla, hanns eylif gædskan odaudlig, alldrej þa late falla: sundurtrodin mætt þeckia þu, þinn haus af honum fordum, enn verdur raunin æ-tid su; og alldrei viikst ur skordum, þu fellur fyrir hanns ordum.

Sera Þorvardar kenning klær, kærleikur og truin hreina, hrosar nú sigri um eylif ær, ei kennir nockra meina: enn þu munt trodinn undir fot, allra

sannra

sannra Guds barna, þinn kindugskapur og klækia hot, kunnu því ecki varna, þau lisa as lüssins kiarna.

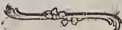
Enn eg viik til Krists Uppstigsdags, og uppstigningar manna; þo þad komist ej þegar til lags, þeir siái dyrd himnanna; andinn og truin eru þar, fyrir ysirvegan hreina, bænin eptir því andvárpar, med innstu laungun heina, sem Guds ord her um greina.

Þo beid ej eptir þeirri tiid, þessi Guds sæli madur, heimsaur veitist fyrr honum bliid, og hvildar besti stadur, um piun og dauda Drottins hann, þar dringum talad hafdi, og Hans upprisu sætan sann, sálina þar i vafdi, kroppurinn hvildar krafdi.

Hirdis minning feck Hirdir trur, heyra dag næst siidasta, likamans fietrum leid svo ur, til liosz hins veglegasta. Gudi se lof fyrir gefna ro, og gott margt frammkvæmt adur; farsæll her lifdi, farsæll do, ad sauðurs vilia þiadur, makliga af mörgum þradur.

Um þad ej tala margt eg mä, munu þad teingdir banna, her af þad minnsta heyrdi og sä, sem hygg þo flesta sanna: giafir huggande, hegdan friid, husstiorn i bestan mata, embættis verks æstundan tiid, sem allir verda ad iata, sig nauti i liose lata.

Enn

Sun eg mun snuazt endans til, og yckur margt gott packa, med orda fiølda ei mæda vil, maun neinn ne froman spracka. Gud sinum aullum gefi her, godrar stundar ad biida, Þrenning heiløgust þer og mer, þad late ur hug ej liida, ꝍ heimsaur hyggia friida.

Gled þig, min Systir, gled þig nu, Gudi treystandi þinum, er alldrei lætur elsku og tru, austvinum bregdast sinum. Haun bid eg æ ad hiælpa þier, her, og svo burtfarandi, enn viliann þig fyrir verkid mer, virda, sem heitt unnandi, kved þig svo kært elskandi.

Hiardarhollti
Dag 2 Junii, 1775.

G. Paalsson.

